

Arrest

nr. 246 988 van 8 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 31 augustus 2019, diende op 4 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 augustus 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 31 augustus 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 04/09/2019
Overdracht CGVS: 17/03/2020*

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 11 augustus 2020 van 10u42 tot 14u35, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Catherine Smekens loco meester Hajarpi Chatchatrian, was aanwezig tijdens het hele onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de clan Abgal (< Hawiye). U stelt te zijn geboren op 10 april 1974 in Mogadishu in de provincie Banadir. U werd geboren in de wijk Hodan, verhuisde nadien naar de wijk Medina en woonde sinds 1992 in de wijk Karaan. In 2005 verliet u Somalië omwille van krijgsheren en verhuisde u naar Zuid-Afrika, waar u een vluchtelingenpaspoort kreeg. U woonde er in Kaapstad samen met familie, waaronder uw neef en de oom van uw kinderen, en u had er een zaak. In februari 2013 werd uw neef gedood en in 2014 geraakte de oom van uw kinderen gewond aan zijn hand. Uw winkel werd maandelijks overvallen. Nadat de oom van uw kinderen in 2018 opnieuw gewond geraakte aan zijn buik en vertrok uit Zuid-Afrika, besloot u enige tijd later ook om naar Somalië terug te keren. In juni 2018 reisde u via Kenia naar Somalië, waar u in juli aankwam. Zo'n twee maanden na uw terugkeer kocht u samen met uw handelspartner, A.M.H., een zaak over bij de markt van Karaan voor 6000 dollar. In juni 2019 werd u door Al Shabaab (AS) aangesproken op de markt met de vraag om uw kinderen twee dagen per week bij hen les te laten volgen, hetgeen u weigerde. Ergens midden juli heeft AS u nogmaals aangesproken om te zeggen dat u uw kinderen niet bij hen wilde laten les volgen en dat ze u om een geldbedrag zouden vragen. Op 20 juli zei AS dat u 5000 dollar zakat moest betalen en dat u hiervoor 5 dagen de tijd had. Nadien werkte u amper nog in de winkel en werkte u vooral telefonisch door een jongen de goederen te laten overbrengen naar de winkel. Ongeveer drie dagen na de 20e kwam AS langs bij uw huis in Karaan en vroeg bij uw vrouw en kinderen waar u was, maar u sliep op dat ogenblik niet meer thuis. In de dagen volgend op de 20e kwamen onbekende mannen nog 4 keer in de winkel langs om naar u te vragen bij uw handelspartner A.M.H. Op 30 juli ging u even bij uw winkel langs en een korte tijd na uw vertrek uit de winkel kwam AS langs en doodde uw handelspartner A.M.H. met een gericht schot. Nadat u dit nieuws vernam vertrok u uit Karaan en ging bij uw schoonbroer Mohamed A.M.H. wonen. Op 12 augustus kwamen twee mannen voorbij het huis van uw schoonbroer, waar u op dat moment samen met hem en nog iemand buiten zat. Toen die twee mannen even later met een derde persoon terugkwamen, begonnen ze te schieten. Uw schoonbroer werd geraakt en belandde voor een maand in het ziekenhuis. U kon echter ontkomen. De volgende dag vertrok u uit het huis van uw schoonbroer en dook onder bij een vriend in Hawo Tako. Op 15 augustus reisde u met een wagen naar Ethiopië, van waar u verder reisde naar België, waar u op 31 augustus toekwam. Op 4 september 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er wordt geen geloof gehecht aan de door u beweerde vervolging door AS, waarbij u afgeperst en eenmaal beschoten werd en uw handelspartner A.M.H. vermoord werd (CGVS, p. 11-12). Uw relaas bevat immers verschillende incoherente en tegenstrijdige elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen.

Volgens uw verklaringen werd u voor het eerst door AS benaderd midden juni 2019, toen twee mannen u op de markt aanspraken en vroegen of u uw kinderen elke donderdag en vrijdag bij hen les zou laten volgen (CGVS, p. 11-12).

U stelt dat de latere problemen die u met AS kreeg, namelijk dat ze in juli 5000 dollar van u eisten, het gevolg waren van de weigering om uw kinderen bij hen les te laten volgen en dat AS u wilde straffen door dat geldbedrag te eisen (CGVS, p. 14). Het verbaast, in eerste instantie, dat u tijdens uw eerste onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vermeldde over het feit dat AS u tweemaal heeft aangesproken betreffende het onderwijs van uw kinderen (zie Vragenlijst DVZ), aangezien u dit aanhaalt als de reden voor uw verdere problemen. Bovendien dient opgemerkt dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn wanneer u eerst stelt dat u slechts 1 keer in juni 2019 door AS werd aangesproken over het onderwijs van uw kinderen (CGVS, p. 12), terwijl u even later vertelt dat ze u zo'n 5 dagen vóór 20 juli nogmaals over uw kinderen aanspraken (CGVS, p. 14).

Ook uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen op 20 juli 2019 bevatten ernstige tegenstrijdigheden. Zo stelde u op de DVZ dat u op 20 juli door AS werd gebeld met de eis om binnen de 5 dagen 5000 dollar te betalen (Vragenlijst DVZ, vraag nr. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen verklaart u initieel dat AS op 20 juli bij u langs kwam om het geld te eisen (CGVS, p. 11). Gevraagd of ze langs kwamen in uw winkel die dag, antwoordt u bevestigend dat jullie elkaar daar gezien hebben en dat ze u diezelfde ochtend eerst hadden opgebeld maar dat u niet had opgenomen, waardoor ze dan in de late namiddag langs kwamen op een plek ergens tussen de moskee en de winkel (CGVS, p. 12-13). Erop gewezen dat u bij de DVZ had verklaard dat ze u op 20 juli belden maar dat u niet had vermeld dat ze die dag ook langs kwamen, antwoordt u dat dit het eerste voorval is en dat het telefoontje waarbij ze u geld vroegen de volgende keer is (CGVS, p. 13). Deze verklaring maakt echter geenszins duidelijk hoe de vork precies in de steel zit. Wanneer doorgevraagd wordt wat er precies gebeurd is, meer bepaald wanneer ze u eerst opbelden en wanneer ze nadien langskwamen, blijft u zeer onduidelijk en warrig in uw antwoorden. Op deze vraag antwoordt u immers slechts dat het op 20 juli ongeveer was. De vraag nog eens herhaald, namelijk wanneer de verschillende momenten waren waarop u aangesproken en opgebeld werd, stelt u dat het ergens in juli was maar dat u niet weet wanneer (CGVS, p. 13). Hiermee slaagt u er opnieuw niet in om uw eerdere verklaring, namelijk dat ze u eerst aanspraken in de buurt van de moskee en pas later opbelden, te verhelderen. Expliciet gevraagd of AS op 20 juli ook nog langs kwam in de winkel antwoordt u bevestigend en op de vraag of ze u de 20e eerst ook hadden gebeld, antwoordt u van niet omdat ze daarvoor al hadden gebeld. (CGVS, p. 13). Wanneer nogmaals gevraagd wordt om heel duidelijk uit te leggen op welke momenten u allemaal door AS werd aangesproken en op welke momenten u gebeld werd, stelt u dat de fysieke ontmoeting voor de 20e juli gebeurde en dat u op 20 juli enkele door hen gebeld werd (CGVS, p. 13). Aldus blijkt dat, zelfs al wordt u meermaals de kans gegeven om de volgorde van de gebeurtenissen op een duidelijke manier uit te leggen, uw verklaring hieromtrent manifest tegenstrijdig zijn. Immers, op de DVZ verklaarde dat u gebeld werd, terwijl u op het CGVS initieel verklaart dat AS op 20 juli bij u langs kwam nadat ze u die ochtend zonder succes hadden proberen te bellen, om uiteindelijk te verklaren dat u op 20 juli enkel gebeld werd nadat u enkele dagen eerder een fysieke ontmoeting met AS had gehad. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u dat probeert recht te zetten en, nadat u nogmaals wordt uitgelegd waarin de tegenstrijdigheid juist ligt, antwoordt u dat u de 20e enkel gebeld werd en dat de ontmoeting enkele dagen voordien was (CGVS, p. 13). Door slechts uw eerdere verklaring te herhalen slaagt u er opnieuw niet in om deze grove tegenstrijdigheid, die ernstige vraagtekens plaatst bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, uit te klaren.

Volgens uw verklaringen was het telefoontje op 20 juli uw eerste telefonische gesprek met AS. U stelt dat AS u voordien wel al had proberen te bereiken, maar dat u niet had opgenomen omdat u nooit de telefoon opneemt als een onbekend nummer belt (CGVS, p. 12-13). Het verbaast in dat opzicht dat u op 20 juli plots wel besloot de telefoon op te nemen toen een onbekend nummer belde. Gevraagd waarom u op 20 juli wel de telefoon opnam, antwoordt u slechts dat u toen gewoon zo hebt opgenomen. Erop gewezen dat u eerder zei dat u nooit telefoon van een onbekend nummer opnam, stelt u dat mensen altijd verschillend zijn, dat je de ene dag moe bent en geen zin hebt om op te nemen maar dat u de andere keer wel opnam (CGVS, p. 13). Dit verklaart geenszins waarom u de 20e plots besloot om wel de telefoon op te nemen van het onbekende nummer, te meer gelet op het feit dat u toen al tweemaal door AS in levende lijve was aangesproken geweest – eenmaal midden juni en eenmaal enkele dagen voor de 20e. Wanneer u erop gewezen wordt dat het vreemd is dat u die dag opnam nadat AS u al tweemaal had aangesproken, antwoordt u dat het toch gebeurd is en dat u toch opnam omdat ze je nummer altijd te weten komen ook al zou je het veranderen (CGVS, p. 14). Opnieuw slaagt u er niet in een afdoende verklaring te geven voor dit bevreemdende element.

U verklaart verder dat AS u 5 dagen de tijd gaf, tot 25 juli, om de 5000 dollar te betalen. U stelt dat u vanaf 20 juli niet meer naar de winkel ging maar enkel nog telefonisch werkte (CGVS, p. 11 en 14). Even later verklaart u echter dat u na 20 juli wel nog 3 keer naar de winkel ging, maar enkel voor 20 minuten.

Gevraagd of dat geen risico inhield voor u, antwoordt u dat u altijd op verschillende tijdstippen ging en er enkele dagen tussen liet (CGVS, p. 16). Toch is het verwonderlijk dat u nog verschillende keren naar uw winkel terugkeerde nadat u door AS aangesproken en gebeld was geweest, te meer gelet op het feit dat AS zo'n 3 dagen na 20 juli bij uw huis in Karaan was langs geweest om aan uw vrouw en kinderen te vragen waar u was en hen te zeggen dat ze u op de markt zouden proberen te vinden. Hierop gewezen stelt u dat een huis gevaarlijker is omdat je daar woont, maar dat het sporadisch is als je naar de winkel gaat en dat ze niet de hele tijd aan de winkel staan (CGVS, p. 16). Het blijft echter weinig aannemelijk dat u zou terugkeren naar uw winkel op de markt, na persoonlijke bedreigingen te hebben ontvangen en nadat uw vrouw u had verteld dat AS naar u zou komen zoeken op de markt. Bovendien had u meteen na de gebeurtenissen op 20 juli besloten dat u het land zou verlaten zonder de 5000 dollar te betalen (CGVS, p. 15-16), hetgeen nog minder aannemelijk maakt dat u nog enkele keren naar de winkel terugkeerde.

Voorts verklaart u dat onbekende mannen – u vermoed dat ze van AS waren – na 20 juli zo'n 4 keer naar de winkel kwamen om naar u te vragen bij uw handelspartner A.M.H. Hij werd daarbij echter nooit bedreigd en ze vroegen hem evenmin om de 5000 dollar (CGVS, p. 14-15). Het verbaast daarom dat A.M.H. op 30 juli door een, volgens uw verklaringen doelgericht, schot werd vermoord toen hij aan de kassa van de winkel zat, terwijl zijn broer die op dat moment ook in de winkel was niet onder vuur werd genomen (CGVS, p. 11 en 17). Gevraagd waarom ze A.M.H. doelbewust hadden vermoord aangezien ze hem nooit hadden afgeperst of bedreigd, antwoordt u dat jullie de winkel samen hadden, maar dat niemand kan zeggen waarom ze hem hebben gedood en dat ze wisten dat jullie samen besloten hadden het bedrag niet te betalen (CGVS, p. 17). Dat ze wisten dat jullie samen hadden besloten het geld niet te betalen is echter een louter persoonlijke hypothese die u niet kan staven en die bovendien niet strookt met uw verklaringen dat AS nooit over het geld gesproken heeft met A.M.H. en hem op geen enkel moment bedreigd heeft.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat uw verklaring dat A.M.H. werd vermoord door AS tegenstrijdig is met wat u eerder op de DVZ had verklaard, namelijk dat uw handelspartner H.A. vermoord werd (Vragenlijst DVZ, vraag nr. 5). Gewezen op het feit dat uit uw dossier blijkt dat u tijdens uw eerste onderhoud zei dat H.A. uw vermoorde handelspartner was, stelt u dat H.A. zijn broer is. Gevraagd waarom u zijn naam vermeldde op de DVZ, antwoordt u dat men u naar verschillende personen vroeg en dat u die dan vermeldde. Wanneer het stukje uit de DVZ vragenlijst, waarin u zegt dat H.A. vermoord werd, aan u wordt voorgelezen, stelt u simpelweg dat H.A. niet werd vermoord. Op de vraag waarom het dan toch zo in uw dossier staat, antwoordt u dat men u op de DVZ opjaagde en dat u toen ook al merkte dat er iets mis was. Erop gewezen dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans werd geboden om eventuele fouten van bij de DVZ recht te zetten maar dat u dat niet deed, antwoordt u dat u enkel in het algemeen had gekeken maar niet in detail (CGVS, p. 10), hetgeen niet strookt met uw bewering dat u op de DVZ al door had dat er iets mis was. Tenslotte gevraagd of uw verklaringen op de DVZ aan u werden voorgelezen ter controle, antwoordt u dat het allemaal snel ging en dat u toen niet in detail mocht treden, dat u geen afspraak kon krijgen met uw advocaat door de Corona maatregelen, maar dat u de fout had kunnen vaststellen als het u was voorgelezen door de advocaat (CGVS, p. 11). U stelde echter tijdens het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat er in uw DVZ dossier stond wat men u had voorgelezen en dat alles correct genoteerd werd (CGVS, p. 2). Derhalve slaagt u er niet in om uit te klaren waarom u op de DVZ vermeldde dat H.A., en niet A.M.H., uw vermoorde handelspartner is. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaart voorts na de moord op uw handelspartner op 30 juli ondergedoken te zijn bij uw schoonbroer in de wijk Medina, terwijl uw vrouw samen met uw kinderen verhuisde naar haar broer in War Dagle (CGVS, p. 11 en 18). Volgens uw verklaringen is AS na 30 juli niet meer langs gegaan bij uw huis of uw winkel in Karaan om u te zoeken, noch hebben ze u na die datum nog proberen op te bellen omdat u toen van nummer veranderde. U erop gewezen dat u eerder zelf had verklaard dat AS van iedereen het nummer snel kan achterhalen zelfs al verandert men van nummer (CGVS, p. 14), antwoordt u slechts dat het een tijdje duurt tot ze het nummer vinden (CGVS, p. 18). Evenmin kregen Ahmed, die in de winkel was tijdens het schietincident op 30 juli, of uw familie verder nog problemen met AS (CGVS, p. 17 en 20). Dat AS u na de gebeurtenissen van 30 juli helemaal niet meer zou zijn komen opzoeken thuis of in uw winkel, dat zij u hierna niet meer opnieuw gebeld hebben en dat zij ook bij uw familie niet meer langs gingen, is bovendien weinig aannemelijk in het licht van uw verklaring dat AS voordien wel naar u op zoek was en meermaals naar u kwam vragen in de winkel en bij uw huis (CGVS, p. 15-16).

Tot slot dient te worden vastgesteld dat het zeer opmerkelijk is dat u tijdens uw onderduiken in Medina nog regelmatig buiten kwam. Gevraagd waarom u nog buitenkwam en of dat geen risico was voor u, antwoordt u dat we allemaal mensen zijn en dat je niet de hele tijd binnen kan blijven omdat een mens wat contact nodig heeft (CGVS, p. 18).

Erop gewezen dat dit bedenkelijk is aangezien uw leven bedreigd was en u al van plan was om te vertrekken, antwoordt u dat u contacten moest zoeken om weg te geraken en dat 15 minuten ergens staan geen probleem is (CGVS, p. 18). Het dient opgemerkt dat uw gedrag in dit verband niet strookt met de vrees voor uw leven die u beweerde te voelen, hetgeen uw geloofwaardigheid wederom niet ten goede komt.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen wordt derhalve geen geloof gehecht aan uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 21 april 2020 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20200421.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 21 april 2020) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven.

In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In Mogadishu gebruikt al-Shabaab, in tegenstelling tot de rurale gebieden, dan ook eerder terreur en politiek geweld. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven, IED's) en door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten). De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven en/of opgeëist door al-Shabaab. De door al-Shabaab geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij regerings- en veiligheidspersoneel. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Al-Shabaab stelt zelf dat ze geen burgers viseren als doelwit, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Door de toegenomen militaire acties in 2019 tegen al-Shabaab in de regio rond de hoofdstad en het opvoeren van de veiligheidsmaatregelen in de stad, daalt het aantal complexe aanslagen met autobommen in de hoofdstad. Het aantal aanslagen met IED's neemt echter toe. Eind december 2019 maakt al-Shabaab met een aanslag op een druk kruispunt naar schatting bijna 100 doden, waaronder burgers. Deze aanslag zet kwaad bloed bij de bevolking die dit toont in een betoging enkele dagen later. Voor de eerste keer verontschuldigt al-Shabaab zich publiekelijk voor de burgerdoden en de geleden materiële schade. De activiteiten van ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) zijn erg beperkt in de hoofdstad. Zo eist ISS in de onderzochte periode slechts twee gewelddadige incidenten op. Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. Er is ook sprake van gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. In vergelijking met de vorige verslagperiode is het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld echter gedaald. Ook het aantal gewelddadige incidenten waar specifiek burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians), is verder gedaald. Het merendeel van deze incidenten zijn gerichte moorden met vuurwapens, meestal op zakenlui, ambtenaren en clanoudsten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. De snelle verstedelijking zorgt voor een boost in de bouwsector. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is en voor vele uitdagingen staat. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora.

De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Zo telt Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceerde men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeerden voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*"Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."*

Verzoeker licht toe als volgt:

"II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Eerstens haalt verwerende partij vermeende tegenstellingen aan tussen de verklaringen van verzoekende partij op de DVZ en het CGVS - quod certe non:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij merkt op dat zij op de DVZ amper de kans en tijd kreeg om haar relaas te doen. Zij werd telkens onderbroken en aangemaand om kort en bondig te zijn met de mededeling dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uiteen te zetten. Het gaat dan ook niet op om haar thans te verwijten bepaalde zaken niet te hebben vermeld tijdens het DVZ gehoor. Verzoekende partij kreeg evenmin de kans om eventuele misverstanden uit de weg te ruimen. Het grootste deel van de motivering van verwerende partij is gebaseerd op deze vermeende tegenstellingen... Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen zoals gedaan bij het CGVS en meent dat haar geen vermeende tegenstellingen kunnen worden verweten aangaande haar gehoor op het CGVS.

II.1.2. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij had in het verleden reeds telefoons gehad van een onbekend nummer. Op 20 juli besloot zij op de telefoon op te nemen. Verwerende partij vindt dit zo vreemd dat zij dit als reden gebruikt om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken?? Dit is niet ernstig.

II.1.3 Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij verklaarde dat zij na de bedreigingen op 20 juli onmiddellijk stopte met werken en enkel nog telefonisch bleef verder werken. Zij is 3 maal sporadisch en voor een zeer korte periode langs geweest in de winkel en was altijd bijzonder voorzichtig. Haar korte bezoeken aan de winkel veranderen niets aan haar vrees.

II.1.4. Verwerende partij gaat als volgt verder

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij verwacht van verzoekende partij een sluitend antwoord voor de handelingen van AL Shabab, terwijl zij dit uiteraard niet kan geven. Zij kent de achterliggende gedachtegang van Al Shabab niet en weet niet met zekerheid waarom zij haar broer vermoordden. Zij kan alleen maar vermoeden dat dit als waarschuwing diende voor haar, om verzoekende partij angst aan te jagen en te doen beseffen dat hun bedreigingen geen losse woorden waren. Verwerende partij kan de daden van Al Shabab 'onwaarschijnlijk' vinden, toch is het wat er is gebeurd.

II.1.5. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij veranderde van nummer en leefde ondergedoken. Zoals zij verklaarde duurt het even voor AL Shabab haar kon terug vinden en haar nummer bemachtigen. Verzoekende partij was erg voorzichtig en trachtte onder de radar te blijven tot zij het land kon verlaten. Verwerende partij vindt het vreemd dat AL Shabab haar nummer nog niet had kunnen bemachtigen, verzoekende partij vindt dat zij van geluk mag spreken...

Verwerende partij is erg onredelijk en onzorgvuldig te werk gegaan en trekt haar relaas ten onrecht in twijfel.

II.1.6. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

In casu kon de verzoekende partij alle verzoeken van verwerende partij weerlegd en aangetoond dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld waarom zij uit Somalië is moeten vluchten.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/4 VV

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker licht toe als volgt:

"II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij zich op een veilige manier in Mogadishu zou kunnen vestigen - quod certe non.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij baseert zich hoofdzakelijk op de COI Focus "Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu" van 21 april 2020 om de veiligheidssituatie in Mogadishu te beoordelen. Zij erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch gaat zij dit vervolgens ten

onrechte relativeren. Over het algemeen blijkt echter uit het rapport dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds precair is:

[citaat uit COI Focus]

Zeker Mogadishu is een gewild doelwit van AS gezien de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties:

[citaat uit COI Focus]

Verwerende partij benadrukt steevast dat AS gericht geweld pleegt waarbij burgers niet het directe doelwit zijn. Ze geeft daarnaast toe dat hierbij "soms" burgerdoden vallen. Dit is echter een understatement. Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uiteenzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan "soms" de gewone burgers slachtoffer worden van deze aanslagen:

Op 2 maart 2019 gebeurde er een zware aanslag met vuurgevecht waarbij minstens 36 doden vielen. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/03/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht>)

Op 24 juli 2019 gebeurde er een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen. (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadshuis-mogadishu-a9534eed/>)

"Op 29 oktober 2019 gooien onbekenden een handgranaat naar een politiekantoor in het district Hawl Wadaag. Hierdoor sterven een onbekend aantal burgerslachtoffers.

In het district Dayniile voert AS op 11 november 2019 een aanslag uit op het SNA met een radio controlled improvised explosive (RCIED). Het SNA opent hierop het vuur op de AS-militanten. De door ACLED geraadpleegde anonieme bron heeft geen gegevens over eventuele doden en/of gewonden.

Op 10 december 2019 vallen minstens vijf AS-strijders, vermomd als politieagenten, het Somali Youth League (SYU)-hotel in de buurt van het presidentieel paleis aan met granaten en vuurwapens. Tijdens een vuurgevecht met de veiligheidsdiensten kunnen een 80-tal hotelgasten ontsnappen. ACLED registreert vijf doden. Reuters stelt dat drie burgers en twee soldaten om het leven kwamen en vijf AS-strijders. Volgens AS kwamen 25 mensen om het leven.

In het district Wadajir gooien op 29 januari 2020 vermoedelijke Al-Shabaab-strijders een granaat naar het huis van een politieagent. Aanwezige agenten beantwoorden deze aanval met een vuurgevecht. Hierbij raken een onbekend aantal burgers gewond.

Op 28 februari 2020 ontstaat een gevecht tussen verschillende Somalische militairen langsheen clanlijnen (Hawiye versus Abgal) in het district Dharkenley. ACLED vermeldt drie dodelijke slachtoffers zonder er expliciet bij te vermelden of het om militairen of burgers gaat.

Op 19 september 2019 ontploft een landmijn op de Maka al- Mukaramastraat, een van de drukste straten van de stad. AS eist deze aanslag op die gericht was tegen het parlementslid Abdulkadir Arabow. Deze overleeft de aanslag. De geraadpleegde bronnen vermelden twee tot zeven doden. Volgens de door ACLED geraadpleegde bronnen vallen er minstens drie (sommige bronnen stellen zeven) burgerdoden. Radio Dalsan schrijft dat minstens twee mensen stierven en verschillende anderen gewond raakten door deze ontploffing, waaronder Arabow.

Op 6 november 2019 ontsnapt een leraar, die lesgeeft aan voormalige AS-strijders, aan een IED-aanslag in het district Yaaqshiid.

Twee burgers sterven op 25 januari 2020 in het district Dharkenley wanneer een UVIED ontploft, vastgemaakt aan het privévoertuig van een soldaat.

In het district Hawl Wadaag laten onbekende gewapende mannen op 16 februari 2020 een IEP ontploffen in de buurt van een checkpoint. Twee burgers in een tuktuk sterven en drie anderen raken gewond.

AS gooit op 16 september 2019 een handgranaat naar Somalische soldaten in het district Dharkenley. Hierbij raken een soldaat en een burger gewond.

"De dodelijkste aanslag in meer dan twee jaar tijd pleegt AS op 28 december 2019. Een vrachtwagen met explosieven ontploft tijdens het spitsuur aan het Ex-Control-checkpoint en maakt tussen de 76 en de 100 doden. Op 2 januari 2020 betogen honderden inwoners van Mogadishu, op initiatief van de Benadir Regional Administration (BRA), tegen het geweld door AS. Dergelijke betogingen zijn een zeldzaamheid uit angst voor vergeldingsacties van AS." (COI rapport blz. 12)

Op 8 januari 2020 voert AS een zelfmoordbomaanslag in de buurt van het Somalische parlement uit, waarbij Bile Ismail, de directeur van Financiën van het ministerie voor Vrouwen- en Mensenrechtenontwikkeling, sterft. De geraadpleegde bronnen hebben het over vier burgerdoden en minstens tien gewonden." (COI rapport blz. 26-29)

17 augustus 2020: Zeker 17 doden bij aanval tegen hotel in de Somalische hoofdstad Mogadishu: na een urenlang vuurgevecht konden de ordediensten een einde maken aan de aanval. In totaal zouden zeker 17 mensen gedood zijn, onder wie vijf ouders. Volgens de politie zijn onder de slachtoffers twee regeringsmedewerkers, drie hotelbewakers en vier

burgers. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/08/16/explosies-en-geweervuur-bij-bestorming-van-hotel-in-de-somalisch/>)

Verzoekende partij wijst voorts op een arrest van september 2014 van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk waarin gesteld wordt dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Dit is een gemakkelijke en naïeve veronderstelling... In de praktijk, weet men immers nooit waar en wanneer een aanslag zal plaatsvinden. Zo zijn niet alleen overheidsinstellingen of internationale organisaties doelwit, maar ook IDP-kampen, restaurants, markten, shoppingcentra en hotels. Ga dit maar eens voortdurend ontwijken... Volgende bronnen bevestigen dat burgers nergens veilig zijn:

[citaat uit COI Focus]

[...]

[citaat uit COI Focus]

In het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch wordt nogmaals bevestigd dat Al-Shabaab zowel gerichte als willekeurige aanvallen uitvoert tegen burgers:

"Al-Shabaab abuses

Al-Shabab executed after unfair trials individuals it accused of working or spying for the government and foreign forces, with media reporting an uptick in executions mid-year; and extorted "taxes" through threats. Al-Shabab conducted targeted and indiscriminate attacks against civilians and civilian infrastructure using improvised explosive devices (IEDs), suicide bombings, and shelling, as well as assassinations, particularly in Mogadishu and Lower Shabelle, which resulted in over 750 civilian deaths and injuries, according to the UN.

II.2.2. Verwerende partij probeert de situatie verder te relativeren door erop te wijzen dat in vergelijking met de vorige verslagperiode het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld gedaald is:

[citaat uit COI Focus]

Dergelijke vergelijking maken tussen twee relatief korte verslagperiodes zegt echter niets over een blijvende verbetering of het stabiliseren van de situatie. Zoals hierboven reeds aangegeven blijft deze volatiel:

[citaat uit COI Focus]

Bovendien blijven de absolute cijfers hallucinant: 233 incidenten waarbij 282 slachtoffers vielen, is niet niets...

Ook uit de Somalia-factsheet van de European civil protection and humanitarian aid operations van de Europese Commissie blijkt dat de situatie er anno 2020 niet op is verbeterd. Meer nog, in 2020 vond in verschillende delen van het land een toename van botsingen tussen clans en gewelddadige conflicten plaats:

"For almost 3 decades, conflict has been the main driver of Somalia's humanitarian crisis. Insurgent armed groups remain the biooest source of insecurity, carrying out indiscriminate attacks on Somalis, kidnappings and forcefully recruiting children. Pervasive insecurity in Somalia impedes access for humanitarian organisations and restricts the ability of Somalis to support themselves economically. As of 2020, several parts of the country have reported an upsurge in crosscommunitv clashes and violent conflict."

II.2.3 In haar motivering focust verwerende partij zich hoofdzakelijk op de acties van AS om de veiligheidssituatie te beoordelen. Ook andere groepen gebruiken echter geweld tegen burgers. Zo sterft nota bene een kwart van het aantal burgerslachtoffers door toedoen van het Somalische leger:

[citaat uit COI Focus]

Het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch bevestigt het misbruik en geweld, zelfs tegenover kinderen, door de Somalische overheid:

"Abuses by government and allied forces

Somali Government forces responded to a handful of largely peaceful demonstrations with lethal force. In May, security forces killed at least one child as students peacefully protested in Beletwevn, following a government decision to postpone exams.

In December 2018, during the run-up to regional presidential elections in Baidoa, Ethiopian forces arrested Mukhtar Robow, a former Al-Shabab leader who ran for the regional presidency, sparking protests. Security forces, notably police forces, responded with lethal force, killing at least 15 protesters and injuring many others between December 13 and 15, according to the UN. Amnesty International documented the killing of a member of parliament and a child on December 14. Dozens were arbitrarily arrested, reportedly including children.

Dozens of government and security officials as well as former electoral delegates and clan elders who had been involved in the 2016 electoral process, were assassinated; Al-Shabab claimed responsibility for some of the killings.

Military courts continue to try defendants in a broad range of cases, including for terrorism-related offenses, in proceedings that violate fair trial standards. According to media reports and the UN, between December 31, 2018, and early November, 2019, the government had carried out at least 16 executions, all for alleged terrorism-related offenses. "

Ook het interclangeweld in Mogadishu baart zorgen:

[citaat uit COI Focus]

II.2.4. Tegen dit geweld bieden de Somalische veiligheidsdiensten weinig tot geen bescherming. Meer nog: de Somalische veiligheidsdiensten zijn corrupt, plegen zelf mensenrechtenschendingen zonder hiervoor gestraft te worden en zijn geïnfiltrerd door AS. Gezien Somalische burgers niet op hun eigen veiligheidsdiensten kunnen rekenen voor bescherming, moeten ze beroep doen op alternatieven. Clanaffiliatie biedt volgens professor Hills de beste bescherming. Men moet dan wel tot een meerderheidsclan behoren en dan nog kan die geen bescherming bieden tegen alle geweld. Behoort men tot een minderheidsclan, zoals verzoekende partij, dan staat men er volkomen alleen voor en is men potentieel kwetsbaarder voor criminaliteit zoals diefstal en verkrachting.

[citaten uit COI Focus]

II.2.5 Niet voor niets heeft de VN Veiligheidsraad in haar resolutie van 28 augustus 2020 het mandaat van AMISOM verlengd tot 31 augustus 2021. Ze uit haar ernstige bezorgdheid over de blijvende dreiging van al-Shabaab en ernstige mensenrechtenschendingen:

"Expressing serious concern at the ongoing threat posed by Al-Shabaab, as well as the presence of affiliates linked to Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL, also known as Da'esh), condemning the attacks by Al-Shabaab in Somalia and the region, including the attack on 28 December 2019 which killed over 90 people and injured over 140, expressing concern at the increase in the use of Improvised Explosive Devices (IEDs), and reiterating its determination to support comprehensive efforts to reduce the threat posed by Al-Shabaab in Somalia."

[...]

Condemning continued violations of international humanitarian law and violations and abuses of human rights, expressing deep concern in particular at violations and abuses committed against children and those involving sexual and gender-based violence in conflict and postconflict situations, recognising that women and girls are disproportionately affected by these violations and abuses in Somalia, recalling the 2020 Conclusions on Children and Armed Conflict (S/2020/174), resolution 1325 (2000) and all subsequent resolutions on Women, Peace and Security, encouraging the swift enactment of the Somali Child Rights Act, underscoring the need to respect, protect and promote human rights, end impunity, and hold accountable those responsible for violations or abuses of human rights and violations of international humanitarian law, and reaffirming its support for the United Nations' zero tolerance policy on sexual exploitation and abuse."

[...]

"Strongly condemns continued attacks by the terrorist group Al-Shabaab, including attacks in the region, on the United Nations Compound in Mogadishu and AMISOM facilities, and urges the FGS, AMISOM and the United Nations to work closely on strengthening safety and security for the United Nations and AU facilities and staff";

II.2.6 Ook de berichtgeving van de Belgische en Nederlandse Ministeries van Buitenlandse Zaken liegt er niet om:

FOD Buitenlandse Zaken België:

"Terrorisme

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief, en met name Al-Shabaab, een islamitische groepering die zich zowel richt op VN- en buitenlandse doelen als op Somalische overheidsinstellingen, markten, hotels, restaurants etc. Het risico op terroristische aanslagen is echter het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid- en Centraal Somalië. De Islamitische Staat in Somalië (IS-S) is ook actief in het land en bevindt zich voornamelijk in noordoost-Puntland.

Recent vonden er volgende zware incidenten plaats in Somalië:

- 31 mei 2020: minstens 10 doden bij een bembomaanslag op een minibus in de buurt van de hoofdstad;
- 28 december 2019: minstens 81 doden bij een autobomaanslag in het hart van Mogadishu;
- 13 juli 2019: minstens 26 doden bij een aanslag op het Asasey hotel in Kismayo;
- 15 juni 2019: 11 doden bij een bomaanslag in het centrum van Mogadishu;
- 28 februari 2019: minstens 25 doden bij een aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;

- 4 februari 2019: minstens 11 doden bij aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;
- 9 november 2018: meer dan 50 doden en 100 gewonden bij een aanval op het Sahafi Hotel dichtbij het CID Politiehoofdkwartier in Mogadishu;
- 14 oktober 2018: meer dan 19 doden ten gevolge van een zelfmoordaanslag in een restaurant en een hotel in Baidoa;
- 23 februari 2018: 32 doden door een zelfmoordaanslag met een bomauto dichtbij het presidentieel paleis;
- December 2017: minstens 18 politieagenten gedood in een zelfmoordaanslag in een trainingscentrum in Mogadishu;
- 28 oktober 2017: minstens 23 doden bij een aanslag met bomauto aan het Nasa-Hablod Hotel in Mogadishu;
- 14 oktober 2017: meer dan 500 doden bij de ontploffing van twee bomauto's in het centrum van Mogadishu."

Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland

"In de hoofdstad Mogadishu is de veiligheidssituatie zeer slecht. Al-Shabaab pleegt ook in Mogadishu regelmatig (grote) aanslagen, ondermeer met bomauto's. Doelen zijn hotels, markten, belangrijke kruispunten van wegen en overheidsinstituten. Ook aanslagen op individuele overheidsfunctionarissen worden op straat uitgevoerd, met burgerslachtoffers tot gevolg. De enige relatief veilige plaats in Mogadishu is het vliegveld. Dit wordt door buitenlandse militairen beschermd. Toch heerst ook daar een dreiging van aanslagen.

[...]

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief. Het risico op terroristische aanslagen geldt voor het hele land. Het risico op terroristische aanslagen is het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid-Centraal Somalië. Ook de steden Galkayo en Bosaso (in Puntland) zijn onveilig. In 2018 en 2019 zijn er dagelijks kleine aanslagen waarbij burgerdoden zijn gevallen.

[...]

Er is zware criminaliteit in Somalië. In het land is een levendige handel in wapens, goederen en mensen. Dit komt vooral omdat er vanuit de regering geen toezicht is. Het officiële rechtssysteem van Somalië functioneert niet of erg slecht. Een groot deel van conflicten wordt niet binnen het rechtssysteem opgelost. Een handelscontract geeft geen garantie op uitvoering."

II.2.7 Verwerende partij verwijst naar (verouderde) arresten van het EHRM en een arrest van het Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het VK om aan te tonen dat er geen reëel risico is op een met artikel 3 strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. In haar arrest van september 2013 stelt het EHRM vast dat AS Mogadishu niet langer in handen heeft, dat er geen frontliniegevechten of bombardementen meer plaatsvinden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden is gedaald: "Although the human rights and security situation in the city was serious and fragile and in many ways unpredictable, it was not of such a nature as to place everyone present there at a real risk of treatment contrary to Article 3." In haar arrest van september 2015 erkent het Hof dat de veiligheidssituatie in Mogadishu "serious and fragile" blijft, maar dat de situatie niet verslechterd is sinds 2013. In haar beide arresten relateert het EHRM de ernst van de situatie. Dit stuit op kritiek bij twee van de zeven rechters. Zij noemden de analyse van het Hof gebrekkig en haar conclusies voorbarig. In 2015 stelden zij dat het Hof de algemene situatie in Somalië op overdreven wijze relateert. Dit is exact wat ook verwerende partij doet.

II.2.8 Verwerende partij merkt tot slot op dat, ondanks de veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Ook hier probeert verwerende partij de kritieke toestand te relativeren door te wijzen op enkele geringe verbeteringen. Men mag echter niet uit het oog verliezen dat Mogadishu samen met Merca en Kismayo uitgeroepen werd tot meest kwetsbare stad ter wereld. Bovendien vallen enkele bemerkingen te maken bij de verbeteringen waar verwerende partij op wees.

Wat de zogenaamde heropleving van de economische activiteit betreft:

"De Wereldbank stelde in een rapport van augustus 2019 dat de economie door de droogte in 2016-2017 een terugval kende, maar zich in 2018 heeft hersteld. De groei van het bruto binnenlands product is gestegen in 2019. De jaarlijkse groeimarge lag wel hoger in 2015-2016. Deze vertraging ligt volgens het onderzoek aan de kwetsbare situatie van het land door de armoede, de droogte en de daaraan gekoppelde voedselonzeekerheid, de conflictsituatie, de piraterij en de jeugdwerkloosheid, die ongeveer 67 procent bedraagt." (COI rapport)

"Ondanks de groei en de verbetering van de fiscale situatie blijven de inkomens per capita van de bevolking laag. Er zijn ook meer middelen nodig om de economische veerkracht te vergroten en de armoede terug te dringen, stelt het Internationaal Monetair Fonds.

De Wereldbank stelt in haar rapport van september 2019 dat de fiscale situatie van het land aanzienlijk verbeterd is, maar dat de middelen voor infrastructuur en dienstverlening beperkt zijn. Volgens de ngo Transparency International is Somalië een van de corruptste landen ter wereld."

Dat de economie groeit, is logisch gezien ze zich nu louter aan het herstellen is na een terugval door de droogte. In vergelijking met 2015-2016 ligt de groeimarge echter lager. Bovendien is er sprake van een enorm hoge graad van werkloosheid.

De gezondheidszorg in Somalië is ondermaats. Een aanzienlijk deel van de bevolking moet het zonder basisgezondheidszorg stellen. Ook het onderwijs doet het niet goed. Volgens een onderzoek van Mercy Corps en de ngo Global Coalition to Protect Education from Attack heeft Somalië een van de laagste inschrijvingspercentages ter wereld in de basisschool en het middelbaar onderwijs (respectievelijk 30 procent en 26 procent). De infrastructuur is er, maar veel van de scholen zijn in privéhanden en bijgevolg vaak onbetaalbaar. Scholen van de regering of ngo's zijn gratis, maar zij rekenen service fees aan. Zo stelt een onderzoek van de Finse COI-onderzoeksdienst dat de facto alle scholen betalend zijn. Somali Public Agenda stelt dat ondanks de inspanningen van de overheid om kinderen in te schrijven in publieke scholen, de kinderen van minder gegoede gezinnen uit de boot vallen. Het kan dan wel zijn dat in juni 2019 voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten afstudeerden aan de Somali National University, het merendeel van de kinderen blijft ongeschoold.

Wat de sociale basisdiensten betreft, merkt verzoekende partij op dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Het spreekt voor zich dat deze sociale basisdiensten beter zijn in de hoofdstad dan in andere (rurale) gebieden van het land. Deze basisdiensten zijn echter in handen van de privésector, die een hoge prijs aanrekent. Hierdoor vallen velen uit de boot. Ongeveer 31 procent van de bevolking heeft toegang tot drinkwater en 23 procent tot verbeterde sanitaire faciliteiten (rapport van IEDD van september 2019). Zo'n 33 procent heeft toegang tot elektriciteit (Wereldbank, 2018). Elektriciteit is er enorm duur, bij de duurste ter wereld.

Het UNHCR wijst op de ernstige humanitaire ramp in Somalië. Er is sprake van een grootschalige ontheemding aangewakkerd door gewapende conflicten en voedselonzeekerheid. Naast het geweld heeft men er immers te maken met extreme droogte en overstromingen:

"Somalië blijft één van de vijf landen waaruit meer dan twee derde (67%) van de vluchtelingen in de wereld afkomstig is. Somalië bevindt zich in het hart van een van de ergste humanitaire rampen ter wereld. Bijna dertig jaar van conflicten en extreme droogteperiodes hebben ertoe geleid dat meer dan 25% van de 7,5 miljoen inwoners intern werd ontheemd. Nu de regio geconfronteerd wordt met de ergste droogte in 60 jaar, groeit het aantal intern ontheemden en vluchtelingen van Somalische origine snel. Daarnaast bedreigt de exponentiële verspreiding van COVID-19 de veiligheid en het welzijn van de 2,6 miljoen binnenlandse ontheemden in Somalië.

Er is dringend behoefte aan medische hulp, schoon water, onderdak en basisvoorzieningen in de opvangsites.

Ook de uitbraak van het coronavirus komt deze humanitaire ramp niet ten goede...

"COVID-19

UNHCR meent dat de humanitaire situatie in Somalië zal verslechteren naarmate COVID-19 zich verder verspreidt. De meeste van de 2,6 miljoen intern ontheemden in Somalië leven in overvolle nederzettingen. Velen onder hen leven in tijdelijke onderkomens bestaande uit plastic zakken en karton. Het principe van 'social distancing' is bijna onmogelijk in deze nederzettingen. Er is nauwelijks genoeg schoon water om te drinken, laat staan om de handen te wassen. De verspreiding van het virus zal op deze manier eerder vroeg dan laat plaatsvinden.

De Somalische regering is begonnen met COVID-19 tests uit te voeren in het hele land. Door een decennialang conflict is de gezondheidsinfrastructuur van het land niet in staat om adequaat te kunnen reageren als het virus zich snel zou verspreiden. Ondanks het feit dat Somalië 928 bevestigde gevallen van COVID-19 onder de bevolking heeft, is er tot nu toe slechts één bevestigd geval bij de intern ontheemden.

Veel Somalische vluchtelingen hebben hun inkomen zien dalen omdat jobs verloren gaan door de preventiemaatregelen. UNHCR heeft geconstateerd dat vluchtelingen tot de eersten behoren die hun baan verliezen. Tegelijkertijd stijgen de voedselprijzen. Geldtransfers van de diaspora, een belangrijke bron van inkomsten voor miljoenen Somaliërs, nemen echter snel af."

<https://www.unhcr.org/be/nl/29517-conflicten-en-hevigeoverstromingen-in-somalie-dwingen-duizenden-mensen-hun-huizen-te-ontvluchten-midden-in-de-strijd-tegen-covid-19.html>

II.2.9. Uit bovenstaande blijkt dat in Somalië, en zeker in Mogadishu, elke burger potentieel gevaar loopt slachtoffer te worden van een volgende terroristische aanslag van AS. Naast AS zijn er verscheidene andere groeperingen, waaronder de veiligheidsdiensten^), die zorgen voor geweld waarbij burgerslachtoffers vallen. Vertrouwen in de overheid, leger en politie is er nihil.

Men moet rekenen op bescherming door de eigen clan die overigens niet tegen alle gevaar bescherming kan bieden. Zij die behoren tot een minderheidsclan, waaronder verzoekende partij, vallen volledig uit de boot en moeten het maar op zichzelf zien te redden. Het geweld zorgt er samen met de extreme droogtes en overstromingen voor dat er sprake is van een ernstige humanitaire ramp in Somalië. Van een menswaardig bestaan, is er geen sprake.

De manier waarop verwerende partij redeneert en desgevallend gebrekkig onderzoekt, schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens artikel 48/4 VV evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in de aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over deze vervolgingsfeiten wordt ondergraven door de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker bij het interview bij aanvang van de procedure niet zou hebben vermeld dat Al-Shabaab hem tweemaal heeft aangesproken betreffende het onderwijs van zijn kinderen wat de aanleiding was voor al zijn verdere problemen, (ii) hij inconsistente en wijzigende verklaringen aflegde bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud over de gebeurtenissen op 20 juli 2019, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker op 20 juli 2020 besloot om de telefoon op te nemen, terwijl hij eerder verklaarde dat hij nooit opnam bij onbekende nummers en hij voordien reeds twee keer was aangesproken door Al-Shabaab, (iv) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker verklaarde dat hij nadat hij door Al-Shabaab werd aangesproken nog teruggekeerd zou zijn naar zijn winkel, (v) het tevens niet aannemelijk is dat Al-Shabaab verzoekers handelspartner op 30 juli doelgericht doodschoot, terwijl zij hem voordien nog nooit bedreigd hadden, (vi) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de naam van zijn handelspartner bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud, (vii) het niet geloofwaardig is dat Al-Shabaab na de gebeurtenissen op 30 juli verzoeker niet meer heeft gecontacteerd of gezocht, (viii) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker nog buitenkwam in de periode dat hij verklaarde ondergedoken te zijn.

Verzoekers verweer in het verzoekschrift blijft in wezen beperkt tot het op algemene wijze minimaliseren en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de pertinente en correcte motieven van de bestreden beslissing echter niet weerlegt noch ontkracht.

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift de vastgestelde tegenstrijdigheden bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud te minimaliseren door zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud te bevestigen en te poneren dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken voortdurend werd onderbroken en aangemaand om kort en bondig te zijn en meegedeeld dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud over voldoende tijd zou beschikken om alles uiteen te zetten. De Raad wijst erop dat het zich louter scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers relaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Dat verzoeker tijdens het interview bij aanvang van de procedure zou zijn onderbroken en dat hij de kans niet heeft gekregen om eventuele misverstanden uit te klaren, betreft bovendien een blote *post-factum* bewering, nu verzoeker deze feiten niet vermeld heeft bij aanvang van het persoonlijk onderhoud toen hem gevraagd werd of het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2).

Indien zich daadwerkelijk problemen hadden voorgedaan tijdens dit interview, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker dit zou melden bij aanvang van het persoonlijk onderhoud toen hem hiernaar werd gevraagd. Daarenboven dient te worden benadrukt dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en dat hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hem hiertoe niet de mogelijkheid zou zijn geboden. Bovendien bevestigde verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat zijn verklaringen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken correct genoteerd werden (*Ibid.*). Verzoekers verweer in het verzoekschrift is, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker poneert verder in zijn verzoekschrift op algemene wijze dat het niet ernstig is om zijn relaas in twijfel te trekken omdat hij besloot op 20 juli de telefoon op te nemen, doch de Raad merkt op dat hij niet *in concreto* afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing hieromtrent. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat de bestreden beslissing er terecht op wees dat het niet aannemelijk is dat verzoeker op 20 juli besloot om de telefoon op te nemen, terwijl hij eerder verklaarde dat hij nooit opnam bij onbekende nummers en hij voordien reeds twee keer was aangesproken door Al-Shabaab, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker niet zonder een grondige reden opeens besloot om op 20 juli de telefoon op te nemen. De Raad treedt de bestreden beslissing bij dat dergelijke ongeloofwaardige verklaringen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de aangevoerde vervolgingsfeiten.

Verzoeker voert verder in zijn verzoekschrift aan dat hij slechts drie keer sporadisch en voor een korte periode naar zijn winkel ging en bijzonder voorzichtig, doch dit doet geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker nog naar zijn winkel zou teruggaan, terwijl Al-Shabaab tegen zijn vrouw en kinderen had verklaard dat ze verzoeker op de markt zouden proberen vinden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 16). De Raad merkt op dat van verzoeker, die verklaarde een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van Al-Shabaab, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de nodige maatregelen neemt om zich te beschermen tegen zijn vermeende vervolgers. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt is dit echter niet het geval. De Raad is dan ook van oordeel dat deze vaststelling verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten en aldus aan zijn vermeende vrees voor vervolging door Al-Shabaab, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij de achterliggende gedachtegang van Al-Shabaab niet kent, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat Al-Shabaab verzoekers handelspartner op 30 juli doelgericht zou doodschieten, terwijl zij hem voordien nog nooit bedreigd hadden en diens broer ook in de winkel aanwezig was. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Het verweer dat verzoeker vermoedt dat Al-Shabaab hem angst wou aanjagen, kan voormelde vaststelling niet afdoende verklaren of ontkrachten. Dit betreft immers een louter vermoeden van verzoeker, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud, gevraagd waarom Al-Shabaab zijn handelspartner zou vermoorden, nog verklaarde dat zij wisten dat verzoeker en zijn handelspartner samen besloten zouden hebben om het geld niet te betalen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 17). In de bestreden beslissing werd evenwel terecht vastgesteld dat deze verklaring dan weer niet strookt met verzoekers verklaringen dat Al-Shabaab zijn handelspartner nooit eerder heeft bedreigd. Verzoekers verklaringen met betrekking tot de moord op zijn handelspartner zijn dan ook inconsistent en niet aannemelijk en verzoeker kan hier geen afdoende verklaring voor geven. Dergelijke vaststelling doet dan ook andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien nog terecht dat het niet geloofwaardig is dat Al-Shabaab na de gebeurtenissen van 30 juli verzoeker niet meer heeft gecontacteerd of gezocht. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij van nummer veranderde en dat het even duurt voor Al-Shabaab dit nummer kon vinden en dat hij van geluk mocht spreken dat Al-Shabaab zijn nummer niet heeft kunnen bemachtigen. De Raad merkt op dat dit verweer voorbijgaat aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat voormelde verklaringen van verzoeker klemmen met zijn eerdere verklaring dat Al-Shabaab altijd je nummer te weten komt ook al verander je van nummer (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 14).

Daarenboven stelt de Raad vast dat uit de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt dat Al-Shabaab verzoeker evenmin op een andere manier heeft opgezocht. Het enkele feit dat verzoeker ondergedoken leefde verklaart niet waarom Al-Shabaab na 30 juli geen enkele poging meer zou ondernemen om verzoeker op te zoeken bij zijn huis of zijn winkel of zijn familie te contacteren. Dergelijke verklaringen zijn niet aannemelijk en ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen opnieuw.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er wordt geen geloof gehecht aan de door u beweerde vervolging door AS, waarbij u afgeperst en eenmaal beschoten werd en uw handelspartner A.M.H. vermoord werd (CGVS, p. 11-12). Uw relaas bevat immers verschillende incoherente en tegenstrijdige elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen.

Volgens uw verklaringen werd u voor het eerst door AS benaderd midden juni 2019, toen twee mannen u op de markt aanspraken en vroegen of u uw kinderen elke donderdag en vrijdag bij hen les zou laten volgen (CGVS, p. 11-12). U stelt dat de latere problemen die u met AS kreeg, namelijk dat ze in juli 5000 dollar van u eisten, het gevolg waren van de weigering om uw kinderen bij hen les te laten volgen en dat AS u wilde straffen door dat geldbedrag te eisen (CGVS, p. 14). Het verbaast, in eerste instantie, dat u tijdens uw eerste onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vermeldde over het feit dat AS u tweemaal heeft aangesproken betreffende het onderwijs van uw kinderen (zie Vragenlijst DVZ), aangezien u dit aanhaalt als de reden voor uw verdere problemen. Bovendien dient opgemerkt dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn wanneer u eerst stelt dat u slechts 1 keer in juni 2019 door AS werd aangesproken over het onderwijs van uw kinderen (CGVS, p. 12), terwijl u even later vertelt dat ze u zo'n 5 dagen vóór 20 juli nogmaals over uw kinderen aanspraken (CGVS, p. 14).

Ook uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen op 20 juli 2019 bevatten ernstige tegenstrijdigheden. Zo stelde u op de DVZ dat u op 20 juli door AS werd gebeld met de eis om binnen de 5 dagen 5000 dollar te betalen (Vragenlijst DVZ, vraag nr. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen verklaart u initieel dat AS op 20 juli bij u langs kwam om het geld te eisen (CGVS, p. 11). Gevraagd of ze langs kwamen in uw winkel die dag, antwoordt u bevestigend dat jullie elkaar daar gezien hebben en dat ze u diezelfde ochtend eerst hadden opgebeld maar dat u niet had opgenomen, waardoor ze dan in de late namiddag langs kwamen op een plek ergens tussen de moskee en de winkel (CGVS, p. 12-13). Erop gewezen dat u bij de DVZ had verklaard dat ze u op 20 juli belden maar dat u niet had vermeld dat ze die dag ook langs kwamen, antwoordt u dat dit het eerste voorval is en dat het telefoontje waarbij ze u geld vroegen de volgende keer is (CGVS, p. 13). Deze verklaring maakt echter geenszins duidelijk hoe de vork precies in de steel zit. Wanneer doorgevraagd wordt wat er precies gebeurd is, meer bepaald wanneer ze u eerst opbelden en wanneer ze nadien langskwamen, blijft u zeer onduidelijk en warrig in uw antwoorden. Op deze vraag antwoordt u immers slechts dat het op 20 juli ongeveer was. De vraag nog eens herhaald, namelijk wanneer de verschillende momenten waren waarop u aangesproken en opgebeld werd, stelt u dat het ergens in juli was maar dat u niet weet wanneer (CGVS, p. 13). Hiermee slaagt u er opnieuw niet in om uw eerdere verklaring, namelijk dat ze u eerst aanspraken in de buurt van de moskee en pas later opbelden, te verhelderen. Expliciet gevraagd of AS op 20 juli ook nog langs kwam in de winkel antwoordt u bevestigend en op de vraag of ze u de 20e eerst ook hadden gebeld, antwoordt u van niet omdat ze daarvoor al hadden gebeld. (CGVS, p. 13). Wanneer nogmaals gevraagd wordt om heel duidelijk uit te leggen op welke momenten u allemaal door AS werd aangesproken en op welke momenten u gebeld werd, stelt u dat de fysieke ontmoeting voor de 20e juli gebeurde en dat u op 20 juli enkele door hen gebeld werd (CGVS, p. 13). Aldus blijkt dat, zelfs al wordt u meermaals de kans gegeven om de volgorde van de gebeurtenissen op een duidelijke manier uit te leggen, uw verklaring hieromtrent manifest tegenstrijdig zijn. Immers, op de DVZ verklaarde dat u gebeld werd, terwijl u op het CGVS initieel verklaart dat AS op 20 juli bij u langs kwam nadat ze u die ochtend zonder succes hadden proberen te bellen, om uiteindelijk te verklaren dat u op 20 juli enkel gebeld werd nadat u enkele dagen eerder een fysieke ontmoeting met AS had gehad. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u dat probeert recht te zetten en, nadat u nogmaals wordt uitgelegd waarin de tegenstrijdigheid juist ligt, antwoordt u dat u de 20e enkel gebeld werd en dat de ontmoeting enkele dagen voordien was (CGVS, p. 13).

Door slechts uw eerdere verklaring te herhalen slaagt u er opnieuw niet in om deze grove tegenstrijdigheid, die ernstige vraagtekens plaatst bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, uit te klaren.

Volgens uw verklaringen was het telefoontje op 20 juli uw eerste telefonische gesprek met AS. U stelt dat AS u voordien wel al had proberen te bereiken, maar dat u niet had opgenomen omdat u nooit de telefoon opneemt als een onbekend nummer belt (CGVS, p. 12-13). Het verbaast in dat opzicht dat u op 20 juli plots wel besloot de telefoon op te nemen toen een onbekend nummer belde. Gevraagd waarom u op 20 juli wel de telefoon opnam, antwoordt u slechts dat u toen gewoon zo hebt opgenomen. Erop gewezen dat u eerder zei dat u nooit telefoon van een onbekend nummer opnam, stelt u dat mensen altijd verschillend zijn, dat je de ene dag moe bent en geen zin hebt om op te nemen maar dat u de andere keer wel opnam (CGVS, p. 13). Dit verklaart geenszins waarom u de 20e plots besloot om wel de telefoon op te nemen van het onbekende nummer, te meer gelet op het feit dat u toen al tweemaal door AS in levende lijve was aangesproken geweest – eenmaal midden juni en eenmaal enkele dagen voor de 20e. Wanneer u erop gewezen wordt dat het vreemd is dat u die dag opnam nadat AS u al tweemaal had aangesproken, antwoordt u dat het toch gebeurd is en dat u toch opnam omdat ze je nummer altijd te weten komen ook al zou je het veranderen (CGVS, p. 14). Opnieuw slaagt u er niet in een afdoende verklaring te geven voor dit bevreemdende element.

U verklaart verder dat AS u 5 dagen de tijd gaf, tot 25 juli, om de 5000 dollar te betalen. U stelt dat u vanaf 20 juli niet meer naar de winkel ging maar enkel nog telefonisch werkte (CGVS, p. 11 en 14). Even later verklaart u echter dat u na 20 juli wel nog 3 keer naar de winkel ging, maar enkel voor 20 minuten. Gevraagd of dat geen risico inhield voor u, antwoordt u dat u altijd op verschillende tijdstippen ging en er enkele dagen tussen liet (CGVS, p. 16). Toch is het verwonderlijk dat u nog verschillende keren naar uw winkel terugkeerde nadat u door AS aangesproken en gebeld was geweest, te meer gelet op het feit dat AS zo'n 3 dagen na 20 juli bij uw huis in Karaan was langs geweest om aan uw vrouw en kinderen te vragen waar u was en hen te zeggen dat ze u op de markt zouden proberen te vinden. Hierop gewezen stelt u dat een huis gevaarlijker is omdat je daar woont, maar dat het sporadisch is als je naar de winkel gaat en dat ze niet de hele tijd aan de winkel staan (CGVS, p. 16). Het blijft echter weinig aannemelijk dat u zou terugkeren naar uw winkel op de markt, na persoonlijke bedreigingen te hebben ontvangen en nadat uw vrouw u had verteld dat AS naar u zou komen zoeken op de markt. Bovendien had u meteen na de gebeurtenissen op 20 juli besloten dat u het land zou verlaten zonder de 5000 dollar te betalen (CGVS, p. 15-16), hetgeen nog minder aannemelijk maakt dat u nog enkele keren naar de winkel terugkeerde.

Voorts verklaart u dat onbekende mannen – u vermoed dat ze van AS waren – na 20 juli zo'n 4 keer naar de winkel kwamen om naar u te vragen bij uw handelspartner A.M.H.. Hij werd daarbij echter nooit bedreigd en ze vroegen hem evenmin om de 5000 dollar (CGVS, p. 14-15). Het verbaast daarom dat A.M.H. op 30 juli door een, volgens uw verklaringen doelgericht, schot werd vermoord toen hij aan de kassa van de winkel zat, terwijl zijn broer die op dat moment ook in de winkel was niet onder vuur werd genomen (CGVS, p. 11 en 17). Gevraagd waarom ze A.M.H. doelbewust hadden vermoord aangezien ze hem nooit hadden afgeperst of bedreigd, antwoordt u dat jullie de winkel samen hadden, maar dat niemand kan zeggen waarom ze hem hebben gedood en dat ze wisten dat jullie samen besloten hadden het bedrag niet te betalen (CGVS, p. 17). Dat ze wisten dat jullie samen hadden besloten het geld niet te betalen is echter een louter persoonlijke hypothese die u niet kan staven en die bovendien niet strookt met uw verklaringen dat AS nooit over het geld gesproken heeft met A.M.H. en hem op geen enkel moment bedreigd heeft.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat uw verklaring dat A.M.H. werd vermoord door AS tegenstrijdig is met wat u eerder op de DVZ had verklaard, namelijk dat uw handelspartner H.A. vermoord werd (Vragenlijst DVZ, vraag nr. 5). Gewezen op het feit dat uit uw dossier blijkt dat u tijdens uw eerste onderhoud zei dat H.A. uw vermoorde handelspartner was, stelt u dat H.A. zijn broer is. Gevraagd waarom u zijn naam vermeldde op de DVZ, antwoordt u dat men u naar verschillende personen vroeg en dat u die dan vermeldde. Wanneer het stukje uit de DVZ vragenlijst, waarin u zegt dat H.A. vermoord werd, aan u wordt voorgelezen, stelt u simpelweg dat H.A. niet werd vermoord. Op de vraag waarom het dan toch zo in uw dossier staat, antwoordt u dat men u op de DVZ opjaagde en dat u toen ook al merkte dat er iets mis was. Erop gewezen dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans werd geboden om eventuele fouten van bij de DVZ recht te zetten maar dat u dat niet deed, antwoordt u dat u enkel in het algemeen had gekeken maar niet in detail (CGVS, p. 10), hetgeen niet strookt met uw bewering dat u op de DVZ al door had dat er iets mis was. Tenslotte gevraagd of uw verklaringen op de DVZ aan u werden voorgelezen ter controle, antwoordt u dat het allemaal snel ging en dat u toen niet in detail mocht treden, dat u geen afspraak kon krijgen met uw advocaat door de Corona maatregelen, maar

dat u de fout had kunnen vaststellen als het u was voorgelezen door de advocaat (CGVS, p. 11). U stelde echter tijdens het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat er in uw DVZ dossier stond wat men u had voorgelezen en dat alles correct genoteerd werd (CGVS, p. 2). Derhalve slaagt u er niet in om uit te klaren waarom u op de DVZ vermeldde dat H.A., en niet A.M.H., uw vermoorde handelspartner is. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaart voorts na de moord op uw handelspartner op 30 juli ondergedoken te zijn bij uw schoonbroer in de wijk Medina, terwijl uw vrouw samen met uw kinderen verhuisde naar haar broer in War Dagle (CGVS, p. 11 en 18). Volgens uw verklaringen is AS na 30 juli niet meer langs gegaan bij uw huis of uw winkel in Karaan om u te zoeken, noch hebben ze u na die datum nog proberen op te bellen omdat u toen van nummer veranderde. U erop gewezen dat u eerder zelf had verklaard dat AS van iedereen het nummer snel kan achterhalen zelfs al verandert men van nummer (CGVS, p. 14), antwoordt u slechts dat het een tijdje duurt tot ze het nummer vinden (CGVS, p. 18). Evenmin kregen Ahmed, die in de winkel was tijdens het schietincident op 30 juli, of uw familie verder nog problemen met AS (CGVS, p. 17 en 20). Dat AS u na de gebeurtenissen van 30 juli helemaal niet meer zou zijn komen opzoeken thuis of in uw winkel, dat zij u hierna niet meer opnieuw gebeld hebben en dat zij ook bij uw familie niet meer langs gingen, is bovendien weinig aannemelijk in het licht van uw verklaring dat AS voordien wel naar u op zoek was en meermaals naar u kwam vragen in de winkel en bij uw huis (CGVS, p. 15-16).

Tot slot dient te worden vastgesteld dat het zeer opmerkelijk is dat u tijdens uw onderduiken in Medina nog regelmatig buiten kwam. Gevraagd waarom u nog buitenkwam en of dat geen risico was voor u, antwoordt u dat we allemaal mensen zijn en dat je niet de hele tijd binnen kan blijven omdat een mens wat contact nodig heeft (CGVS, p. 18). Erop gewezen dat dit bedenkelijk is aangezien uw leven bedreigd was en u al van plan was om te vertrekken, antwoordt u dat u contacten moest zoeken om weg te geraken en dat 15 minuten ergens staan geen probleem is (CGVS, p. 18). Het dient opgemerkt dat uw gedrag in dit verband niet strookt met de vrees voor uw leven die u beweerde te voelen, hetgeen uw geloofwaardigheid wederom niet ten goede komt.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen wordt derhalve geen geloof gehecht aan uw asielrelaas."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoeker verklaart afkomstig zijn van Mogadishu, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoeker toegevoegde informatie, voor zover deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Waar verzoeker het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en de Nederlandse overheid citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Somalië reizen en niet slaat op Somalische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij een grotere kans heeft om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt omdat hij tot een minderheidsclan behoort, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker verklaarde te behoren tot de Hawiye (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6), hetgeen een meerderheidsclan betreft in Somalië. Hoe dan ook merkt de Raad op dat uit de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" blijkt dat clanaffiliatie niet beschermt tegen toevallig of willekeurig geweld. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij omwille van het behoren tot een bepaalde clan een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, nu uit de beschikbare informatie blijkt dat clanaffiliaties hier geen invloed op hebben.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP